Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 9. 2012, sp. zn. 8 Tdo 789/2012, ECLI:CZ:NS:2012:8.TDO.789.2012.2

Číslo: 28/2013

Právní věta:

Ustanovení § 175 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku používá pojem „svědek“ v jeho obecné podobě, a proto se za splnění dalších podmínek uvedených v § 175 odst. 1 tr. zákoníku jedná o okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby, která se týká všech osob majících v materiálním smyslu postavení svědka (k tomu srov. č. 15/2002 Sb. rozh. tr.). To platí v každém typu řízení před orgány veřejné moci, v němž takový svědek vypovídá nebo má vypovídat (např. v trestním řízení, v občanskoprávním řízení, ve správním řízení, před vyšetřovací komisí Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky aj.).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 12.09.2012

Spisová značka: 8 Tdo 789/2012

Číslo rozhodnutí: 28

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Spáchání činu na svědkovi, znalci nebo tlumočníkovi, Vydírání

Předpisy: § 175 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud rozhodl o dovolání podaném nejvyšším státním zástupcem v neprospěch obviněného J. K. proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 3. 2012, sp. zn. 4 To 176/2012, za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 tr. ř. tak, že podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil napadený rozsudek v části I., jíž bylo rozhodnuto pod bodem 1) o vině přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, a ve výroku o trestu. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také další rozhodnutí na zrušenou část rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Krajskému soudu v Českých Budějovicích přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu ve Strakonicích ze dne 20. 12. 2011, sp. zn. 3 T 124/2011, byl obviněný J. K. uznán vinným pod bodem 1) zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákoníku, pod body 3) a 6) pokračujícím přečinem nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku a

pod body 2), 4) a 5) pokračujícím přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, spáchaným pod bodem 2) též v jednočinném souběhu s přečinem ublížení na zdraví podle §146 odst. 1 tr. zákoníku.

Za tyto trestné činy a za přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, jímž byl obviněný uznán vinným trestním příkazem Okresního soudu ve Strakonicích ze dne 15. 7. 2011, sp. zn. 3 T 84/2011, doručeným mu dne 8. 9. 2011, pravomocným dne 17. 9. 2011, byl obviněný odsouzen podle § 175 odst. 2 tr. zákoníku, § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání tří roků, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Současně byl zrušen výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu ve Strakonicích ze dne 15. 7. 2011, sp. zn. 3 T 84/2011, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Rovněž bylo rozhodnuto o náhradě škody.

Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud odvolací z podnětu odvolání obviněného rozsudkem ze dne 14. 3. 2012, sp. zn. 4 To 176/2012, podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d), odst. 2 tr. ř. částečně zrušil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o vině, a to jednak ve výroku pod bodem 1), jímž byl obviněný uznán vinným zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákoníku, a jednak ve výroku pod body 3) a 6), jímž byl uznán vinným pokračujícím přečinem nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku, a rovněž v celém výroku o trestu.

Podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že pod bodem 1) obviněného uznal vinným přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, pod bodem 2) přečinem nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku. Skutková zjištění u těchto činů popsal ve shodě s tím, jak učinil soud prvního stupně. Za tyto přečiny a za sbíhající se přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku a pokračující přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, ohledně nichž zůstal napadený rozsudek nedotčen, a za přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, jímž byl uznán vinným trestním příkazem Okresního soudu ve Strakonicích ze dne 15. 7. 2011, sp. zn. 3 T 84/2011, jenž mu byl doručen dne 8. 9. 2011 a nabyl právní moci dne 17. 9. 2011, obviněného odsoudil podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody na dva roky a šest měsíců. Podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku jej pro účely výkonu tohoto trestu zařadil do věznice s ostrahou. Současně zrušil výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu ve Strakonicích ze dne 15. 7. 2011, sp. zn. 3 T 84/2011, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž zrušením došlo, pozbyla podkladu. Ve výroku o náhradě škody ponechal napadený rozsudek nedotčen.

Podle § 259 odst. 1 tr. ř. v části týkající se popsaného dílčího skutku v rozsudku soudu prvního stupně uvedeného pod bodem 3), v němž byl spatřován pokračující přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku, vrátil věc Okresnímu soudu ve Strakonicích k novému projednání a rozhodnutí.

Nejvyšší státní zástupce podal proti tomuto rozsudku odvolacího soudu v neprospěch obviněného z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. dovolání, které zaměřil výhradně proti výroku pod bodem 1), jímž byl krajským soudem obviněný uznán vinným přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku. Učinil tak proto, že nesouhlasil s touto právní kvalifikací a měl za to, že uvedený čin měl být posouzen jako zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákoníku. Dovolatel považoval za nesprávné, že odvolací soud ve skutku, jak byl zjištěn, neshledal naplnění kvalifikačního znaku, že čin byl spáchán na svědkovi podle odstavce 2 písm. e) uvedeného zákonného ustanovení. V této souvislosti poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu, z níž zdůraznil zejména č. 15/2002 Sb. rozh. tr., a vyjádřil názor, že jednání pachatele uvedené v ustanovení § 235 odst. 1 tr. zák. (nyní § 175 odst. 1 tr. zákoníku), které směřuje proti osobě, jež vnímala skutečnosti, které mohou být

podkladem pro rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení (svědek v materiálním smyslu), a které je vedeno úmyslem odradit tuto osobu od řádného plnění jejích povinností svědka vyplývajících z trestního řádu, naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zák. (resp. § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e/ tr. zákoníku).

Dovolatel považoval za nesprávný názor odvolacího soudu, že nebylo možné použít právní kvalifikaci podle odstavce 2 písm. e) § 175 tr. zákoníku s ohledem na to, že na podkladě oznámení poškozené nebylo konáno řízení trestní, ale pouze řízení přestupkové. I když dovolatel připustil, že skutkovou podstatu trestného činu podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákoníku nemůže naplnit pachatel výhružkou, která by se týkala výlučně jen oznámení násilného jednání policejnímu orgánu, považoval za nutné vycházet ze smyslu definice tzv. svědka v materiálním smyslu, která posunuje ochranu svědka před výhrůžkami ze strany pachatele do raného stadia trestního řízení, kdy jsou výhrůžky obvykle formulovány pouze tak, aby odradily poškozeného od podání trestního oznámení, na jehož podkladě mohou orgány činné v trestním řízení konat úkony ve věci. Proto se uvedené ustanovení vztahuje i na období, kdy svědek ještě své povinnosti ve formálním řízení neplní, ale jeho jednání má k tomuto plnění povinnosti určitý vztah.

Okolnost, zda výhrůžky obviněného nesměřovaly i k tomu, aby poškozená později o jeho násilném jednání nevypovídala jako svědkyně v trestním či přestupkovém řízení, podle názoru dovolatele krajský soud neposuzoval z právního hlediska správně.

Protože se dovolatel neztotožnil s mírnější právní kvalifikací, podle níž odvolací soud čin v bodě 1) posoudil, navrhl, aby Nejvyšší soud za splnění podmínky uvedené v § 265p odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 3. 2012, sp. zn. 4 To 176/2012, jakož i všechna další rozhodnutí na zrušený rozsudek obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a poté aby Krajskému soudu v Českých Budějovicích přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve shledal, že dovolání nejvyššího státního zástupce je přípustné, bylo podáno osobou oprávněnou, v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit.

Vzhledem k tomu, že nejvyšší státní zástupce v dovolání vytkl nesprávnost právní kvalifikace podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku a požadoval, aby byl čin obviněného posouzen podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákoníku, namítal vadu, kterou lze pod dovolatelem označený dovolací důvod podřadit, jelikož podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat, když rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Protože Nejvyšší soud neshledal okolnosti, pro něž by bylo nutné dovolání podle § 265i odst. 1 tr. ř. odmítnout, přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadeným částem rozhodnutí předcházející.

Podle rozsudku odvolacího soudu se obviněný činu popsaného v bodě 1) posouzeného podle § 175 odst. 1 tr. zák. dopustil tím, že dne 17. 6. 2011 kolem 23.45 hod. v obývacím pokoji na posteli v bytě v ulici V. 588 ve V., okres S., napadal opakovanými údery pěstí a otevřenou dlaní do obličeje poškozenou J. M., které v průběhu fyzického napadání vyhrožoval, že pokud to oznámí na policii, tak ji zabije, a to v úmyslu odradit poškozenou od svědectví a oznámení věci jeho fyzického napadení na Policii České republiky.

Z obsahu připojeného spisu je rovněž nutné uvést, že podle úředního záznamu na č. l. 108 poškozená popsaný čin obviněného dne 18. 6. 2011 ve 2.37 hod. oznámila na linku 158 a čekala na příjezd policie před domem. Policie na základě tohoto oznámení poškozené provedla šetření, jehož výsledkem bylo vyrozumění podle § 58 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění

pozdějších předpisů, jímž byla Policií České republiky informována, že šetřený čin obviněného z 18. 6. 2011 byl dne 20. 6. 2011 v souladu s § 58 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., oznámen a postoupen příslušnému správnímu orgánu k projednání (viz č. l. 116 spisu).

Z námitek v dovolání uvedených je patrné, že nejvyšší státní zástupce se u činu popsaného v bodě 1) domáhal jeho posouzení i podle kvalifikované skutkové podstaty podle § 175 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku, protože s ohledem na okolnosti, za nichž byl čin spáchán, shledal, že obviněný tento čin spáchal „na svědkovi". Tudíž nepřisvědčil odvolacímu soudu, že šlo o přečin vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku proto, že poškozená neutrpěla zranění, jež by bylo možné považovat za újmu na zdraví ve smyslu trestního zákoníku, v důsledku čehož byla tato věc šetřena jako přestupek.

Nejvyšší soud se zřetelem na takto dovoláním vytknuté vady jen konstatuje, že podle učiněných skutkových zjištění popsaných v bodě 1) nevznikají pochybnosti o tom, že obviněný přezkoumávaným činem naplnil skutkovou podstatu přečinu podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku. Uvedeného přečinu se v této jeho základní skutkové podstatě dopustí ten, kdo jiného násilím, pohrůžkou násilí nebo pohrůžkou jiné těžké újmy nutí, aby něco konal, opominul nebo trpěl. S ohledem na podané dovolání a v něm vznesené výhrady bylo nutné posoudit, zda je možné v tomto činu shledávat i kvalifikační znak „spáchání činu na svědkovi" ve smyslu § 175 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku, podle něhož lze „čin uvedený v odstavci 1 spáchat na svědkovi, znalci nebo tlumočníkovi v souvislosti s výkonem jejich povinnosti."

Na vyložení znaku „spáchání činu na svědkovi" ve smyslu § 175 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku byla již v minulosti soustředěna pozornost a bylo judikaturou Nejvyššího soudu dostatečně vysloveno, jak je zmíněný pojem u tohoto kvalifikačního znaku nutné chápat a vykládat, na což v obsahu podaného dovolání poukázal i nejvyšší státní zástupce. Bylo tak dostatečně jasně definováno, že jednání pachatele uvedené v § 175 odst. 1 tr. zákoníku, které směřuje proti osobě, jež vnímala skutečnosti, které mohou být podkladem pro rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení (svědek v materiálním smyslu) a které je spácháno s úmyslem odradit tuto osobu od řádného plnění jejích povinností svědka vyplývajících z trestního řádu, naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákoníku bez ohledu na to, zda svědek již byl nebo nebyl formálně předvolán ke svědecké výpovědi. Za svědka v materiálním smyslu lze pokládat osobu, která vnímala skutečnosti, jež mohou být podkladem pro rozhodování orgánů činných v trestním řízení, přičemž vyděračské jednání pachatele je vedeno úmyslem odradit ji od řádného plnění jejích povinností svědka vyplývajících z ustanovení § 97 a násl. tr. ř. Osoba, která je v uvedeném materiálním smyslu svědkem, požívá ochrany citovaného ustanovení od počátku, to znamená od okamžiku, kdy svým vnímáním získala příslušné poznatky. V krajním případě přichází v úvahu i ochrana v době před jejich získáním, pokud by vydírání této osoby směřovalo k tomu, aby v budoucím řízení porušila svědeckou povinnost, a toto jednání bylo spácháno před tím, než vydíraná osoba poznatky získala (viz č. 15/2002 Sb. rozh. tr.).

Pokud jde o znění uvedené právní věty, která byla uveřejněna pod č. 15/2002 Sb. rozh. tr., bylo jí definováno, že je zde míněn svědek nikoli podle jeho formálního postavení v určitém konkrétním řízení, ale je jím každá osoba, která je svědkem v jeho materiální podstatě. Uvedená citace z odůvodnění tohoto stanoviska svědčí o tom, že se tímto svědkem míní jakýkoliv svědek ještě v době před tím, „…než je podle příslušných procesních předpisů vyzván k podání svědecké výpovědi."

Třebaže předmětné stanovisko v konkrétních souvislostech řeší pojem „svědka v materiálním smyslu" s vyústěním pro trestní řízení (srov. v obsahu jeho odůvodnění odkazy na § 97 tr. ř., § 99 odst. 2 tr. ř., § 101 odst. 1, 4 tr. ř. apod.), nelze ho chápat jen v tomto jeho úzkém vztahu k řízení prováděnému orgány činnými v trestním řízení, ale je nutné tento obecný pojem chápat v jeho celkové širší souvislosti prostupující všemi právními odvětvími, v nichž se pojem svědka a svědectví osoby promítá do konkrétního typu řízení (nemajícího povahu trestního řízení). Protože se uvedené

stanovisko explicitně týkalo trestního řízení, byla použita argumentace ve vztahu k trestnímu řádu, kde se svědek nejčastěji používá. I při respektu k těmto podmínkám však jeho využití nelze omezit výhradně toliko na potřeby trestního řízení, neboť takový zúžený přístup by byl v rozporu i se samotným zněním ustanovení § 175 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku, který se v rámci dikce „spáchá čin na svědkovi…v souvislosti s výkonem jeho povinnosti“ neomezuje na žádné konkrétní řízení, ale užívá tuto zcela obecnou formulaci. Postavení svědka nikterak nekonkretizuje ani nezařazuje do určitého přesně specifikovaného typu řízení. Zde tedy zákonodárce jasně vymezil, že uvedené ochrany trestního zákoníku požívá každý svědek bez ohledu na povahu řízení, v němž jeho svědectví může být použito, eventuálně v němž je podává. Takto použitá obecná dikce byla zákonodárcem nepochybně užita zcela záměrně, což lze dovodit ze srovnání s jinou skutkovou podstatou, kde jde o konkrétnější vymezení postavení svědka. Lze poukázat např. na trestný čin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 2 tr. zákoníku, jehož se dopustí ten, „kdo jako svědek nebo znalec před soudem nebo před mezinárodním soudním orgánem, před notářem jako státním komisařem, státním zástupcem nebo před policejním orgánem, který vykonává přípravné řízení podle trestního řádu, anebo před vyšetřovací komisí Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky…“. Patrné tak je, že u trestného činu podle § 346 odst. 2 tr. zákoníku zákonodárce záměrně omezil aktivitu svědka, u něhož se jedná o křivé obvinění, na tato taxativně uvedená řízení, z čehož vyplývá, že trestného činu křivého obvinění se nemůže osoba v postavení svědka dopustit v jiných, zde konkrétně neuvedených řízeních. Jde tedy o zcela rozdílnou formulaci, z jejíhož srovnání lze dovodit, že u trestného činu podle § 175 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, kde obdobná záměrná konkretizace řízení, v němž je podáváno svědectví, není vymezena, lze teleologickým i logickým výkladem dojít k závěru, že je zde míněno každé řízení, kde se s osobou v pozici svědka počítá.

Nejvyšší soud připomíná, že vedle trestního řízení a vedle těch typů řízení, na něž je výslovně pamatováno např. u zmíněného § 346 tr. zákoníku (viz výše), jsou i další řízení, v nichž se s pozicí svědka a jeho svědectvím v jiných oblastech práva počítá. Lze tak mimo jiné poukázat např. na zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, který v § 126 odst. 1 definuje, že každá fyzická osoba, která není účastníkem řízení, je povinna dostavit se na předvolání k soudu a vypovídat jako svědek, musí vypovědět pravdu a nic nezamlčovat, výpověď může odepřít jen tehdy, kdyby jí způsobila nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobám blízkým; o důvodnosti odepření výpovědi rozhoduje soud. Obdobně je tomu i v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, kde je svědek pro správní řízení definován v § 55 odst. 1, podle něhož každý, kdo není účastníkem, je povinen vypovídat jako svědek; musí vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Obdobné postavení mají svědci i v dalších řízeních, např. podle zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů (viz § 79 a násl.), v zákoně č. 85/1996 Sb., o advokacii, v kárném řízení (viz § 33, § 33a, § 55), v zákoně č. 280/2009 Sb., daňový řád, v daňovém řízení (srov. § 51, § 96, § 117). Je tak tomu i v dalších řízeních upravených zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (§ 49, § 56, § 58, § 60), zákonem č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů (§ 16 a násl.), apod.

Ustanovení § 175 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku používá pojem „svědek“ v jeho obecné podobě, a proto se za splnění dalších podmínek uvedených v § 175 odst. 1 tr. zákoníku jedná o okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby, která se týká všech osob majících v materiálním smyslu postavení svědka. To platí v každém typu řízení před orgány veřejné moci, v němž takový svědek vypovídá nebo má vypovídat.

Na základě těchto úvah Nejvyšší soud shledal, že čin obviněného, jak je popsán ve skutkové větě výroku o vině pod bodem 1), vykazuje všechny znaky skutkové podstaty zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákoníku, neboť obviněný v rámci fyzického napadání poškozené současně vyhrožoval, že ji v případě, že toto jeho zlé nakládání s ní oznámí na policii, zabije. Přitom tak činil v úmyslu odradit ji od svědectví o tom, že jí fyzicky ublížil. Z uvedeného popisu skutku tak nelze mít

pochybnosti, že výhrůžky zabitím vůči poškozené směřovaly k tomu, aby ji odradil od toho, aby na policii uvedla, jakého jednání se vůči ní dopouštěl.

V daném případě nebylo podstatné, zda mohla mít J. M. za jistých okolností i postavení poškozené, ale rozhodné bylo, že byla svědkem ve smyslu § 97 tr. ř. s povinností svědčit, tj. vypovídat o skutečnostech, které jsou svědkovi známé o trestném činu a o pachateli nebo o okolnostech důležitých pro trestní řízení. Osoba, která je poškozeným a současně i svědkem kriminálního jednání, se vyznačuje do jisté míry specifickým postavením spočívajícím v tom, že tato osoba může v určitých případech disponovat trestním řízením. Pro závěr o naplnění uvedené skutkové podstaty proto není rozhodné, že svědek se může rovněž dostat i do postavení poškozeného (§ 43 a násl. tr. ř.). Ze všech těchto důvodů nebylo možné přisvědčit názoru, který soud druhého stupně vyjádřil na straně 8 napadeného rozhodnutí, podle něhož nebylo možné poškozené přiznat postavení svědka ve smyslu předmětné kvalifikované skutkové podstaty.

Protože Nejvyšší soud na základě výše rozvedených důvodů nepovažoval uvedený názor odvolacího soudu za správný, dospěl k závěru, že podané dovolání je důvodné, a proto z jeho podnětu podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 3. 2012, sp. zn. 4 To 176/2012, jakož i další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. tomuto soudu přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl, neboť právě jeho rozhodnutí vykazovalo dovoláním vytýkané a Nejvyšším soudem zjištěné nedostatky.